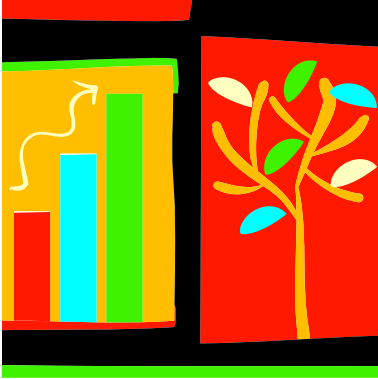

Môi Tím (Thái Mộng Trinh)

Mối Tình Nghiệt Ngã

Tôi bồi hồi đứng nhìn ngôi mộ trước mặt, cảm giác giống như tôi gặp lại em. Hình em trên bia mộ đang nhìn tôi, ánh mắt buồn như thăm nói - Em chờ anh đến đã lâu lắm rồi !

Phải .. có lẽ đã hơn 3 năm rồi kể từ khi tôi hay tin em từ giã cuộc đời để nhắm mắt buông tay về với hư vô . Tôi nhìn những dây hoa màu tím đang đong đưa trong gió, màu hoa tím như cuộc đời em. Có phải đây là hoa Cát Đằng mà em đã từng kể cho tôi nghe hay không ??? Bây giờ có hỏi cũng muộn lắm rồi, em đã không còn trên cõi đời này để trả lời cho tôi nữa !! Tôi đặt bó hoa hồng vàng trên mộ, thẩn thờ nhìn. Hoa hồng của em đây, mà bây giờ em ở chốn nào ? Nỗi buồn tê tái xâm chiếm tâm hồn tôi . Hình bóng em như ẩn, như hiện trong không khí vắng lặng của buổi chiều . Cuối cùng rồi tôi cũng đã tới thăm em, cuối cùng rồi tôi cũng làm tròn lời hứa với em, phải không ??

- Tui ghét người Nha Trang.

- Vô dzuyên.. Tại sao ghét ?? Nói tui nghe coi !

Em chu miệng, tôi nghe giọng em chua thật chua :

- Tại tui bị mất bóp ở chợ Đầm, nên tui thề hông bao giờ ưa người Nha

Trang nữa

- Trời đất !

Tôi đành đầu hàng, chịu thua cái lý lẽ rất ư là vô lý của em. Đâu có phải người Nha Trang nào cũng chôm chia như em nói đâu, điển hình là tôi nè. Em không chịu, bao giờ cũng thế, em bao giờ cũng hay cãi lại tôi và nhất định hơn tôi cho được !

Lần đầu tiên gặp nhau tôi nhìn em, em nhìn tôi . Lúc đó không hiểu em nghĩ gì mà mắt em long lanh, có chút sững sờ. Tôi cười và nhìn em :

- Có biết câu ghét của nào, trời trao của nấy hay chưa ??

- Xiiií ! ...

Tôi lại cười, em bảo em thích nhìn tôi cười, nụ cười của tôi làm lòng em cảm thấy ấm áp hơn . Rồi những ngày tháng kế tiếp, tôi làm bạn với em, lắng thính nghe em kể chuyện đời em buồn như lá mùa thu, buồn như màu môi tím... và buồn như những bài hát mà em hay hát cho tôi nghe . Tôi đã lặng im để chia sẻ với em những giọt nước mắt nửa đêm và nỗi cô độc mà em đang gánh chịu một mình. Vô tình giữa tôi và em như có sợi dây vô hình ràng buộc, vô tình tôi cảm thấy lơ mơ rằng em đã yêu tôi . Không biết cảm giác của tôi có đánh lừa tôi hay không nhưng liên hệ của tôi và em ngày càng thân thiết hơn, đã có lúc tôi từng thốt lên :

- Sao dạo này hai đứa mình hay nói chuyện với nhau hoài vậy, chắc là có vấn đề...

- Khùng !

Trời đất ! Lại mắng tôi khủng ?? Bao giờ không muốn nói điều gì em thường hay đánh trống lảng như thế. Không biết má em có sanh em lộn tuổi hay không mà tôi thấy em ngang bướng như con cua vậy !

Tôi nhìn em, đôi mắt đắm lệ, em miên man nói :

- Em đã khóc khi nhìn hai chú ầy hát bài "Tôi trở về thành phố". Ngày xưa là

bộ ba mà bây giờ chỉ còn có hai . Anh có biết không, thời gian đã tàn phá những gì đẹp đẽ nhất của con người và thời gian làm cho con người mất đi những gì đáng quý nhất !

À...thì ra em đang xúc động về ban hợp ca Sao Băng (Thanh Phong, Phương Đại và Duy Mỹ). Đúng như em nói, tôi cũng đã lặng người đi khi nhìn thấy hai ca sĩ Phương Đại và Thanh Phong xuất hiện cùng hát chung với nhau bài hát ngày nào . Nhìn Phương Đại, tôi càng thấm thía hơn về sự nghiệt ngã của thời gian. Thời gian nhẫn tâm cướp đi tất cả những gì mà một con người cố tạo ra cho họ. Tôi không hiểu tôi và em sẽ còn lại gì cho mai sau khi thời gian mang những gót chân vô tình đến đất chúng tôi đi ?? Tôi hiểu rằng em đau lòng lắm khi nhìn ca sĩ Phương Đại trên sân khấu, em đã rung rung nước mắt và lặng lẽ nén tiếng thở dài . Có điều gì làm cho em băn khoăn ?? Tôi muốn bảo em quy luật của muôn đời là thế đó, chúng ta ai cũng phải cúi đầu chấp nhận thôi em ạ ! Em hỏi tôi, câu hỏi như một như một dấu than nặng nề em gieo vào lòng tôi :

- Nếu lỡ mai em chết, anh có nhớ em hay không ??

- Không biết... Tôi trêu em. Em tròn mắt nhìn tôi:

- Hứ ! Anh phải đến thăm mộ em đó và nhớ mang cho em bó hồng vàng đó !

- Anh sẽ ngồi ngoài mộ em một ngày, một đêm, chịu chưa ??

Em mỉm cười, nụ cười mang nhiều bí ẩn. Sao lại nói đến cái chết ??? Chết là hết đó em có biết không ?? Em và tôi sẽ không còn nhìn thấy nhau nữa, em sẽ không còn được nhăn nhó khi bị tôi trêu, sẽ không còn những giọt nước mắt trên vai tôi và sẽ không còn ai mỗi sáng, mỗi chiều gọi tôi để chỉ nghe mỗi lời nhẩn trong máy gọi ! Tôi không muốn có sự hiện diện của điều chia cách vĩnh viễn đầy đau em ạ ! Có biết không ???

"Hãy nói đi em lời cuối đêm nay ..." Em ngoái lại nhìn ngôi nhà tôi lần nữa trước khi chui vào xe, đôi mắt em cổ đầu nổi buồn chia tay, nhưng tôi đọc

được điều đó qua sự trầm ngâm của em. Em nhắm mắt và lặng im nghe bài hát tình số 1, những bài hát tình em dành cho tôi vào những ngày tháng em bên tôi. Tôi nắm lấy tay em mong san sẻ một chút muộn phiền trong lòng em, ngược nhìn tôi em thì thầm:

- Mai một khi nào anh nghe bài hát này hãy nhớ đến em !

Tôi sẽ nhớ, tôi sẽ nhớ em ạ ! Nhớ những ngày tháng hai mình bên nhau, nhớ những yêu thương nồng nàn, chất ngất em trao cho tôi và nhớ... nhớ thật nhiều một người con gái đã vượt bao dặm đường bay đến bên tôi vào những tháng ngày đầu hạ ! Tôi chở em đi lại những con đường trong thành phố, mắt em cứ nhìn vào nhưng hàng cây. Em xuýt xoa :

- Em thích nơi anh ở vì nó ấm áp và vì có anh !

Tôi xiết chặt tay em, lời nói đôi khi không cần thiết phải hiện diện giữa hai ta, phải không em ? Tôi cũng như em, tôi cũng yêu cái nắng ấm áp và yêu những con đường có những hàng cây. Với cái không khí này giúp tôi có cảm giác như còn đang ở trong vòng tay mẹ và thành phố biển của tôi.

Không biết bao nhiêu năm tháng trôi qua rồi, tóc mẹ bây giờ chắc đã bạc và bãi biển ngày nào tôi hay thả mình trên những con sóng bây giờ có còn nhớ đến tôi cùng những trò nghịch ngợm ngày xưa hay không ? Đôi khi tôi thấy mình lãng mạn như một gã thi sĩ vậy. Bài hát tình số 1 đã chấm dứt mà mắt em vẫn động buồn, em lại đòi nghe thêm lần nữa. Lại một lần nữa âm thanh buồn day dứt vang lên, lại một lần nữa em nhìn tôi bằng đôi mắt âu sầu ...

- Anh khỏe không ? .. Em nhớ anh quá !

À...thì ra em đang

Giọng em vang lên qua phone sao vẫn giống như em đang kể bên tôi như hôm nào. Tôi im lặng lắng nghe em hát bài hát quen thuộc của em "Khúc tình đối gian", không biết tại sao khi nghe em hát tôi đâm ra thích cái âm điệu của bài hát này vô cùng, có lẽ nó không đến nỗi ghen ngào, không đến

nổi gieo vào lòng người cảm giác nặng nề cho lắm . Tôi biết em đang có điều gì lo nghĩ, hình như tôi đã tận tường từng thói quen và suy nghĩ của em. Mỗi khi em hát vắn vơ thế này là em đang buồn.

- Chuyện gì đó ? Nói anh nghe coi ...

- Lại nhiều chiệnnnnnn...

Giọng em kéo dài làm tôi liên tưởng đến cái nheo mắt tinh nghịch của em

- .. Hông nói thì thôi ...

- Hummm... Không biết tại sao em lại yêu anh ??

Tôi bật cười, dài giọng nhại em :

- Tại anh là người duy nhất hông biết nịnh em !

Có tiếng em hứ tôi bên kia đầu dây, tôi cười thầm giá mà em ở kế bên có lẽ tôi sẽ bị em nhéo đến bầm hông mất ! Em hay có những cái ngông nghênh, gàn gàn như thế . Tôi hay ví von em giống như con cua mà có đến mười sáu chân chứ không phải tám chân !

Thanh đến tìm tôi và khóc... Tôi bối rối khi nhìn những giọt nước mắt của Thanh. Tôi thật không hiểu tôi, không hiểu về những chuyện mình đã làm với Thanh. Tôi quen Thanh vào những tháng ngày em không ở bên tôi, lúc đó tôi ngại phải về nhà với nỗi im lặng đáng sợ, ngại phải nhìn cái phone im lìm không tiếng reo và tôi bắt đầu với Thanh bằng những điều ấy . Thanh lớn hơn tôi bốn tuổi, khoảng cách ấy đã làm tôi ngại ngần khi ra phố hay đến những nơi mà người ta chỉ đến với người yêu . Thế nhưng khi chỉ có tôi và Thanh thì tôi cũng đối xử với Thanh như người tình. Tôi không hiểu mình thế nào, cùng một lúc tôi yêu em và quan hệ với Thanh. Tôi không dám nói với em về Thanh và ngược lại . Thanh nói ... nói thật nhiều, những điều Thanh nói làm tôi khó xử nhưng tôi không biết làm sao khi lòng mình đã bắt đầu nguội lạnh ! Thanh trách tôi bạc tình, trách tôi mau quên. Tôi hiểu mình muốn gì và làm gì mà. Tôi không phải là kẻ bạc tình vì tôi còn biết đau lòng

khi nhìn gương mặt thất thần của Thanh, loáng thoáng trong những lời Thanh nói hình như Thanh đoán biết có sự hiện diện của em bên tôi ! Tôi khó xử quá. tôi không biết mình phải làm` sao để nói với Thanh là tình đã cạn, nghĩa đã hết. Tình cảm giữa tôi và Thanh bây giờ cũng giống như những cánh hoa hồng tàn, chỉ còn vương lại mùi hương kỷ niệm . Nhìn mặt Thanh, tôi thấy xót xa cho Thanh, Thanh yêu tôi nhiều lắm, tôi biết nhưng tôi không thể nào đạp qua dư luận mà đến với Thanh. Tôi cũng không thể nói hết với Thanh về em, về những tháng ngày của tôi và em, về những kỷ niệm và những điều tôi và em đã có với nhau . Tôi không muốn làm đau lòng Thanh thêm nữa, nhưng tôi lại càng không muốn em biết chuyện của tôi . Tôi sợ ... không hiểu tôi có phải là người hèn nhát hay lừa dối tình cảm người khác hay không ?

Tôi gọi cho em từ Hospital nói hết mọi chuyện giữa tôi và Thanh với em, chiều nay tôi nhận được messages của Thanh cho hay Thanh đang ở bệnh viện. Cho dù không còn tình cũng còn chút nghĩa, tôi hộc tốc chạy vào với Thanh, lòng cứ thầm mong Thanh bình an vô sự Thì ra vì không ăn uống nên Thanh bị kiệt sức. Tôi nghe tiếng em thở dài bên kia :

- Anh tính sao ??

- Anh bối rối quá. Anh không biết nói sao ...

Giọng em buồn thiu :

- Anh muốn dứt khoát thì phải nói thẳng với chị ấy, em cũng không bằng lòng khi anh cứ lững lờ giữa hai người tụi em như thế ...

Tôi hiểu, tôi biết em và Thanh đang ghen. Nhưng trời ạ, tôi không biết làm sao đây khi mà tôi không thể nói với Thanh lý do chia tay Thanh vì sự chênh lệch tuổi tác và tính tình ! Tôi không muốn làm Thanh đau lòng, tôi càng không muốn mất em . Tình cảnh tôi bây giờ giống như câu thơ: "Bâng khuâng đứng giữa đôi dòng nước. Chọn một dòng hay để nước trôi". Cho dù

hiểu là tôi và Thanh sẽ không bao giờ đi chung được con đường đời, nhưng tôi thật tình không muốn vì mình mà Thanh trở nên ghen tuông quá quắt như thế này .

- Lát về nhà anh gọi lại cho em nha .

Em dạ nhỏ. Giọng em buồn quá, tôi nghĩ là em đang khóc ! Tôi đã có lần hứa với em sẽ không làm cho em khóc vì đời em đã khóc nhiều . Thế mà lúc này đây khi nghe giọng em nghẹn ngào, tôi thấy mình bất lực quá khi không đủ sức đem nụ cười hồn nhiên đến cho em !

- Anh gạt em. Tại sao ??

Tôi im lặng trước câu hỏi của em. Em nói với tôi là Thanh gọi em và những gì tôi dấu em, Thanh đã nói hết ! Tôi đã biết rồi sẽ có ngày này, ngày mà tôi đứng giữa hai người và trả lời cho những hành động của mình ! Sau đêm tôi đưa Thanh từ bệnh viện trở về, Thanh lại tìm đến nhà tôi . Và xót xa vì những giọt nước mắt cùng những lời van xin đau khổ của Thanh, chuyện cũ lại tái diễn. Tôi và Thanh lại lập lại những chuyện đã từng làm. Sau khi Thanh về, tôi nhìn lại chiếc giường và những dấu tích còn lại, lòng cảm thấy chán ngán. Không hiểu tôi có còn là tôi của thuở mới biết em hay không ? Tôi không hiểu em sẽ ra sao khi biết cho dù đã hứa với em nhưng tôi vẫn không giữ được những ham muốn của một con người ! Tha thứ cho sự lừa dối của tôi, em nhé !

- Anh xin lỗi ...

- Đừng nói xin lỗi với em làm gì khi anh vẫn còn quan hệ với chị Thanh !

Tại sao ??? Tại sao à ?? Chắc tại vì tôi và em ở xa nhau quá, không thể có nhau khi cần, không thể âu yếm nhau như những người yêu kẻ cận bên nhau . Ngoài tình cảm trong tim, tôi còn là một người đàn ông cần được vuốt ve bởi những vòng tay, những nụ hôn chất ngất. Thế nhưng tôi và em không thể làm điều đó với nhau bởi khoảng cách mấy ngàn dặm.

Em trốn tôi đã mấy tuần. Tôi không biết làm sao nói với em những suy nghĩ cùng lời xin lỗi . Tôi hiểu không có tôi em sẽ buồn lắm, sẽ cô độc lắm. Cứ nghĩ những đêm em lái xe về nhà một mình, lòng tôi lại đau nhói ! Không có tôi em sẽ quẩn quanh với những âm thanh của căn phòng vắng. Giờ này em đang làm gì ?? Tôi biết dạo sau này sức khỏe em kém đi nhiều mà em vẫn cố gắng chống chọi . Tôi muốn ghé vai gánh đỡ em một chút, cho dù chỉ là một chút nặng nhọc em đang mang. Giờ này em ở đâu ?? Anh đang nghĩ về em với những ngọt ngào của tháng ngày mình quen nhau .

Em khóc, lại là những xót xa, trách móc, hờn ghen. Cuối cùng em cũng nói với tôi . Em trách tôi tại sao để Thanh nói những lời khiếm nhã với em. Câu nói duy nhất chỉ là lời xin lỗi tôi dành cho em . Tôi hiểu cả hai người đang bị tổn thương. Em nói đây là lần cuối em gặp tôi . Tôi biết. Tôi biết tự ái của em như thế nào, tôi khó giải thích cho em hiểu và khó biện minh cho mình. Thanh làm những điều đó vì nghĩ rằng em đã cướp mất tôi từ tay Thanh. Thanh làm vì tôi đã nói dối với Thanh chỉ coi em như bạn, vì những lý do tôi nêu ra để chứng minh với Thanh là tôi và em không hề yêu nhau . Hay nói cách khác là tôi không yêu em, để an ủi, để xoa dịu cơn ghen tương thương có của Thanh. Tôi biết tại sao Thanh làm như thế vì tôi đã cùng lúc nói dối với cả hai người con gái yêu tôi . Với em, tôi bảo Thanh đã làm phiền tôi, nói cho em hay về khoảng cách tuổi tác cũng như cuộc đời riêng của Thanh để chứng minh với em là Thanh và tôi chỉ coi nhau như chị em (!) Tự trách mình đã không có can đảm nói thật những gì mình làm. Tôi biết em không có lỗi gì, chỉ có tôi đã cố tình làm cho hai người hiểu sai tình cảm của tôi với cả hai . Xin lỗi em, xin lỗi Thanh. Tôi không biết hai người nghĩ gì về tôi ?? Tôi là một người yếu đuối quá trong chuyện tình cảm, phải không ? Tôi mệt mỏi quá và muốn bỏ đi một nơi nào đó để không còn những giọt nước mắt đau khổ của em, để không còn những hờn ghen và trách móc của Thanh. Tôi

muốn tránh cả hai ngay bây giờ, muốn cả hai người cùng quên tôi !

... Tôi nhận tin em đã chết vào một ngày cuối đông. Gió lạnh hiu hắt thổi . Bàng hoàng và lặng người đi, khi tôi nhìn thấy tấm hình đám tang của em rơi ra khỏi phong bì cùng với quyển nhật ký của em. Đọc từng dòng, từng dòng nhật ký như những vết dao khắc vào tim tôi làm buốt đau và rỉ máu . Tôi như nhìn thấy lại quãng ngày của em sau khi chia tay với tôi . Những dằn vặt xâu xé, những đốn đau, hờn ghen của em với tôi . Trời ạ .. Tôi là gì mà phải để em chịu nhiều cay đắng và khổ sở thế này ?? Nước mắt tôi chảy ra khi đọc lại những dòng suy nghĩ của em trước khi lià đời :

".... Giờ này anh đang làm gì ?? Chắc là chẳng còn nhớ đến em ?? Thời gian mau quá đã mang anh và em đặt ở hai đầu nỗi nhớ. Em nhớ anh, nhớ thật nhiều . Có nhiều đêm em áp tai vào điện thoại để mong nghe lại tiếng nói yêu thương ngày nào nhưng vang vọng bên tai em chỉ là những âm thanh trống rỗng mà thôi ! Anh bây giờ ra sao ?? Giá như em được gặp anh một lần sau chót trước khi em lià bỏ thế gian này . Em nhớ anh quay quắt . Nhớ tháng ngày anh bên em và những yêu dấu khôn cùng ! Niềm mong ước cuối cùng của em chỉ đơn giản là được trong tay anh trước khi em nhắm mắt để kịp nhìn thấy ở anh hai giọt lệ khóc cho cuộc đời trắc trở của em. Em nhớ anh . Nhớ anh ngút ngàn ... Anh ơi !"

Trái tim tôi đau nhói, cho dù đã bao lâu nay tôi và em không còn liên lạc với nhau nhưng tôi vẫn nhớ những tháng ngày em bên tôi . Đã nhiều lần tôi ngồi lặng lẽ trong phòng nhìn những kỷ vật em để lại cho tôi và thở dài ! Những bài hát ngày xưa em hay hát, thỉnh thoảng khi vô tình nghe lại cũng làm tôi nhớ da diết em - cô bé tóc ngắn ngày nào .

Thời gian lạnh lùng đi qua . Mang em xa dần tôi . Nhiều khi đi ngang lại con phố ngày trước tôi đưa em đi, tôi cứ nhớ cái ánh mắt trầm tư và nuối tiếc của em. Một đôi lần tôi lại ra bờ hồ ngày xưa em và tôi ghé qua, nơi chôn mà tôi

từng kể với em đã là bạn một thuở khi tôi mới vừa qua Mỹ. Tôi nhìn những cánh chim bay trên mặt hồ và nhớ em đã gọi nó bằng cái tên mơ mộng đến dễ thương: HỒ MỘNG TUỞNG. Còn quá nhiều kỷ niệm giữa tôi và em vương lại ở nơi này, còn quá nhiều nợ nần mà hai đứa mang của nhau . Sao em lại lìa xa tôi ?? Sao em bỏ tôi lại với cái thế giới đầy lừa lọc, dối gian này ???

Lá thư lần này cũng từ thành phố của em nhưng nét chữ bên ngoài không phải là của em nữa . Một con người rất xa lạ với tôi mang đến một tin buồn của em - người con gái thân quen của tôi ! .. Giá mà tôi có thể khóc được như em, như những cô con gái . Giá mà tôi có thể nói lên được tất cả những thương nhớ, những tuyệt vọng và đau buồn khi em lìa xa tôi ! .. Giá mà em vẫn còn hiện hữu trên cõi đời này !!! Tôi cúi mặt để dấu đi những ghen ngào trong lòng, dấu đi tiếng than trong đáy tim tôi . Cho đến bây giờ tôi vẫn còn yêu em nhiều lắm, nhiều như em đã từng yêu tôi . Và cho đến bây giờ tôi mới biết hậu quả những gian dối của chính bản thân mình đã làm khổ đời nhau ! Tại sao tôi không bao giờ làm được những gì tôi muốn ?? Tại sao lúc nào tôi cũng tránh né ?? Giá như em hãy còn quanh đây để tôi được nói cho em nghe, được nghe tiếng em cười mỗi khi có gì thích thú. Và để tôi được nói với em lời yêu thương bằng tận đáy lòng mà em vẫn hằng mong được nghe ! Nhưng tất cả đã hết, mặt đất đã khép lại ôm chặt nỗi sầu của em vào quên lãng. Rồi thời gian lại qua đi, mọi người sẽ quên dần em, quên tôi, quên những trái ngang của hai mình. Chỉ còn mình tôi quạnh quẽ với nỗi ân hận dày vò. Tôi sẽ sang thăm mộ em, thăm thành phố của em như lời hứa ngày nào . Tôi sẽ làm cho em những việc em đã từng bắt tôi hứa sẽ làm. Cho dù có muộn nhưng có còn hơn không, phải không em ????

(Môi Tím) - AUG/03/00

Tặng một người nhân dịp Sinh Nhật Aug/7/00

Nguồn: Bến xưa. com
Được bạn: Ct.ly đưa lên
vào ngày: 6 tháng 12 năm 2004